

Arrest

nr. 44 350 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WANZEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 maart 2009 het Rijk binnen en diende op 20 maart 2009 een asielaanvraag in. Op 10 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn, van Peul-origine, afkomstig van Banjul. Gedurende vijf jaar voerde u, samen met twee andere mannen die u hadden opgeleid, besnijdenissen bij meisjes uit. Op een dag vertelde uw oudere zus u echter dat de politie was langs geweest op zoek naar u. Ook een vriend van u zei u dat u gezocht werd. Toen u deze problemen kreeg werd u door uw burens gezegd dat vrouwenbesnijdenis verboden is. U was hiervan echter niet op de hoogte. Omdat u vreesde hiervoor in de gevangenis gezet te zullen worden en hiervoor gestraft te zullen worden besloot u Gambia te verlaten. U ging naar de haven waar u aan boord ging van een schip. De kapitein nam u zonder

betaling mee en in Antwerpen ging u op 18 maart 2009 aan wal. U vroeg op 20 maart 2009 asiel aan. In België ontving u een kopie van een bevel tot aanhouding uit Gambia.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat uw aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Er dient immers te worden opgemerkt dat de feiten die u aanhaalt ter staving van uw asielaanvraag van gemeenrechtelijke aard zijn. U vreest vervolging omdat u — zonder het te weten- de Gambiaanse wet tegen vrouwenbesnijdenis overtrad, aangezien u niet op de hoogte was van het verbod. Dergelijk vluchtmotief ressorteert evenwel niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Uw beweerde problemen blijken immers niet voort te vloeien uit uw politieke of religieuze overtuiging, het behoren tot een bepaalde nationaliteit, etnie of sociale groep. Bijgevolg kan u niet het statuut van vluchteling worden toegekend.

Wat betreft het door u aangehaalde risico op het lijden van ernstige schade, zijnde een bestraffing en opsluiting in Gambia, dient het volgende te worden vastgesteld. Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u werkelijk voor de rechtbank diende te verschijnen in Gambia. Zo verkaarde u voor de DVZ dat u begin maart 2009 Gambia verliet (zie verklaring DVZ, nr.34). In de vragenlijst van het CGVS haalde u aan dat er geen proces liep tegen u (zie vragenlijst CGVS, p.2). Vreemd genoeg legde u tijdens uw gehoor op het CGVS een arrestatiebevel neer waarin werd meegedeeld dat u op 12 februari 2009 – toen u nog in Gambia was- voor de rechtbank diende te verschijnen, maar dit naliert en dat u daarom op 26 februari 2009 op de rechtbank verwacht werd. Hoewel u verklaarde dat uw zus zei dat dit in uw afwezigheid werd afgegeven kan uit de afleveringsdatum op het bevel tot aanhouding – 12 februari 2009 – toch duidelijk worden afgeleid dat u toen nog in het land was. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw zus u op de hoogte hield van de bezoeken van de politie (zie gehoor CGVS, p.9). Dit alles maakt het totaal onaannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het gestarte proces en doet twijfels rijzen aangaande uw verklaringen met betrekking tot uw vermeende vervolging door de Gambiaanse autoriteiten omwille van uw FGM-praktijken.

Deze twijfels worden trouwens versterkt door de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier). Deze informatie stelt immers dat er in Gambia geen wet is die FGM expliciet verbiedt. Het gebrek aan wetgeving tegen FGM in Gambia roept bijkomende vragen op naar de authenticiteit van het u voorgelegde bevel tot aanhouding, vermits hierin immers verwezen wordt naar 'performing female genital mutilation unlawfully'. U zelf blijkt er trouwens niet precies van op de hoogte te zijn of FGM al dan niet verboden is in Gambia. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt stelt u dat het u werd gezegd dat het verboden is, dat u hierover geruchten hoorde en dat u wist dat het verboden was toen u hoorde dat de politie u kwam zoeken (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt ook niet te weten sinds wanneer het dan wel verboden is, of er werkelijk tegen besnijders wordt opgetreden en welke straf u riskeert (zie gehoor CGVS, p.8, 9). Het is merkwaardig dat u, vooraleer u uw land verliet, niet bent nagegaan wat er nu precies van aan is en welk risico u liep. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich geïnformeerd hebt naar de wettelijkheid en mogelijke gevolgen van uw activiteiten als besnijder, wat opnieuw ernstig doet twifelen aan de ernst van uw verklaringen als zou u besnijder zijn geweest en daarvoor vervolging riskeren in Gambia. Immers, indien u werkelijk in een penibele situatie zou gezeten hebben mag van u verwacht worden dat u zich toch beter zou geïnformeerd hebben aangaande de wettelijkheid en eventuele straffen. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaarde dat het uw burens waren die uw activiteiten meldden aan de politie, maar kan u niet zeggen hoe die burens dan wel hetten (zie gehoor CGVS, p.8), wat ook al merkwaardig is. U weet bovendien te zeggen dat de politie twee keer bij u thuis geweest is om u te zoeken, maar u kan niet preciseren wanneer ze langskwamen (zie gehoor CGVS, p.9). Bovendien is het niet aannemelijk dat ze wel naar uw huis kwamen maar na twee keer u niet gevonden te hebben, niet naar uw garage kwamen waar u werkte om u daar op te zoeken (zie gehoor CGVS, p.9). Dit alles ondermijnt toch grondig de ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de Gambiaanse autoriteiten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er totaal niet wordt opgetreden tegen besnijders en dat er geen vervolgingen in die zin zijn in Gambia.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaringen aangaande een vervolging in Gambia fundamenteel aan. U maakt bijgevolg niet aannemelijk een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. De documenten die u in het kader van uw (a)asielaanvraag voorlegde wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Het arrestatiebevel werd reeds hoger besproken. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat het slechts een kopie betreft waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Wat betreft uw identiteitskaart, trouwens ook een kopie, kan worden vermeld dat de gegevens die daarop voorkomen hier niet meteen in twijfel worden getrokken. Ten slotte legde u tijdens het gehoor informatie van Amnesty International neer aangaande de gevangenen in Gambia. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit andere informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de situatie verschilt van gevangenis tot gevangenis en dat de omstandigheden de belangrijkste gevangenen voldoen aan internationale normen. Bovendien kan hierbij nog worden opgemerkt dat, aangezien uit bovenstaande motivering blijkt dat u niet hebt aangetoon(t)[d] een reëel risico op gevangenneming te lopen, deze informatie op u niet van toepassing is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt in een enig middel *"Er is sprake van een schending van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet"*.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker stelde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en zijn identiteitskaart in Gambia te hebben achtergelaten. Hij legt slechts een fotokopie van zijn identiteitskaart voor die zijn zus zou hebben opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p.2 en 5). De Raad merkt echter op dat hij geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker stelt te hebben gewerkt als chauffeur en in die hoedanigheid naar Senegal en Mali te hebben gereisd (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Verzoeker is aldus bekend met grenzen en grensinspecties. Zijn gebrek aan documenten kan hem dan ook aangewreven worden en houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid aan. Daarenboven adstrueert verzoeker zijn illegale reisweg niet, hij geeft immers geen enkel nuttig gegeven aan dat zou kunnen aantonen dat hij per schip heeft gereisd. Hij is niet enkel onbekend met de naam en de vlag waaronder het schip voer maar geeft evenmin nuttige informatie over de bemanning. De bewering dat het om een containerschip ging met een blanke en zwarte bemanning en een blanke kapitein genaamd *"Martin of zoiets"* kan geenszins wijzen op de waarachtigheid van de overtocht. Ten slotte weet verzoeker niet in welke haven het schip een tussenstop maakte (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Verzoeker toont niet aan illegaal gereisd te hebben.

3.3. Verzoeker stelt een vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn praktijken als vrouwenbesnijder. De bestreden beslissing stelt *"Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat uw aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Er dient immers te worden opgemerkt dat de feiten die u*

aanhaalt ter staving van uw asielaanvraag van gemeenrechtelijke aard zijn. U vreest vervolging omdat u -zonder het te weten- de Gambiaanse wet tegen vrouwenbesnijdenis overtrad, aangezien u niet op de hoogte was van het verbod. Dergelijk vluchtmotief ressorteert evenwel niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Uw beweerde problemen blijken immers niet voort te vloeien uit uw politieke of religieuze overtuiging, het behoren tot een bepaalde nationaliteit, etnie of sociale groep. Bijgevolg kan u niet het statuut van vluchteling worden toegekend”.

3.4. Verzoeker meent daarentegen in zijn verzoekschrift *“De motieven die verzoeker aanhaalt vloeien wel degelijk voort uit het behoren tot een bepaalde etnische groep, zijnde de Fullah. De Fullah hebben een jarenlange culturele traditie dat jonge meisjes worden besneden. Het gaat om een culturele traditie en niet om een religieuze overtuiging.”*

3.4.1. Verzoeker stelde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het verhoor door de Commissaris-generaal vervolging te vrezen omwille van zijn praktijken als vrouwenbesnijder. Het loutere feit te behoren tot een etnisch raciale groep, namelijk de Fullah, is onvoldoende om als een raciale groep in de zin van artikel 48/3, §4, a) van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. Immers verzoeker toont niet aan dat de Peul als raciale groep worden vervolgd, noch dat in zoverre de Peul gerechtelijk vervolgd worden, hun bestraffing onevenredig of uitzonderlijk zou zijn omwille van hun etnie. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.4.2. Het volstaat niet te verwijzen naar een internetartikel aangaande vrouwenbesnijdenis om aan te tonen dat verzoeker het risico loopt persoonlijk te worden vervolgd omwille van zijn functie als besnijder van Fullah-meisjes en -vrouwen. Verzoeker laat overigens na aan te tonen dat mannen überhaupt al betrokken worden bij een uitgesproken vrouwenzaak als besnijdenis. Als zodanig toont verzoeker niet aan dat zijn beweringen objectief gegrond zijn.

3.5. Waar verzoeker meent zijn voorgehouden vrees voor een gerechtelijke vervolging te kunnen staven aan de hand van een fotokopie van een arrestatiebevel, merkt de Raad op dat geen geloof gehecht wordt aan fotokopieën die gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts blijkt uit het administratieve dossier dat verzoeker verklaringen aflegde die niet stroken met de inhoud van de voorgelegde kopie. De bestreden beslissing stelt dienaangaande *“Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u werkelijk voor de rechtbank diende te verschijnen in Gambia. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u begin maart 2009 Gambia verliet (zie verklaring DVZ, nr.34). In de vragenlijst van het CGVS haalde u aan dat er geen proces liep tegen u (zie vragenlijst CGVS, p.2). Vreemd genoeg legde u tijdens uw gehoor op het CGVS een arrestatiebevel neer waarin werd meegedeeld dat u op 12 februari 2009 -toen u nog in Gambia was- voor de rechtbank diende te verschijnen, maar dit naliet en dat u daarom op 26 februari 2009 op de rechtbank verwacht werd. Hoewel u verklaarde dat uw zus zei dat dit in uw afwezigheid werd afgegeven kan uit de afleveringsdatum op het bevel tot aanhouding - 12 februari 2009 - toch duidelijk worden afgeleid dat u toen nog in het land was. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw zus u op de hoogte hield van de bezoeken van de politie (zie gehoor CGVS, p.9).”* In het verzoekschrift houdt verzoeker vol dat hij niet op de hoogte was van de zitting van 12 februari 2009 en stelt hij *“Het is zo dat er een behoorlijk militair regime heerst in zijn land van herkomst en dus niet altijd een arrestatiebevel wordt uitgezonden”*. Deze ongestaafde bewering kan geenszins de vastgestelde ongerijmdheid verklaren en aldus blijft de bestreden beslissing op dit punt gehandhaafd.

3.6. Ten overvloede stelt de Raad dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en de authenticiteit van het arrestatiebevel volledig worden onderuit gehaald door de vaststelling dat vrouwenbesnijdenis in Gambia niet strafrechtelijk vervolgd wordt (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker niet op de hoogte was welke wet vrouwenbesnijdenis bestraft, noch of er in werkelijkheid wordt opgetreden tegen besnijders, noch wist hij welke straf hij riskeerde. Daarenboven baseert verzoeker zijn overtuiging dat vrouwenbesnijdenis verboden is in Gambia louter op geruchten (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9).

3.7. Waar het verzoekschrift stelt dat *“Via zijn zus heeft verzoeker gehoord dat een aantal mensen zijn opgepakt die ook de praktijk van het besnijden van vrouwen beoefenden”*, wijst de Raad erop dat

verzoeker met deze blote bewering voorbij gaat aan de objectieve informatie uit het administratieve dossier die stelt dat vrouwenbesnijdenis niet wordt bestraft in Gambia. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift *“Dat verzoeker niet dieper is gaan graven om te weten te komen of er wel degelijk werd vervolgd, enz., is meer dan logisch. Hij wou de aandacht niet naar zich toe trekken en na de getuigenissen en verhalen die hij hier en daar hoorde, was zijn vrees zo groot dat hij hals over kop is gevlucht.”* Verzoeker maakt niet aannemelijk hals over kop te zijn gevlucht na het horen van geruchten dat hij misschien zou worden opgepakt omwille van zijn praktijken als vrouwenbesnijder. De beslissing van een kandidaat-vluchteling om zijn land te verlaten is immers dermate indringend, dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich op geen enkele wijze heeft geïnformeerd naar de waarachtigheid van de geruchten.

3.8. Verzoekers verklaringen zijn een opeenvolging van loutere beweringen. De neergelegde documenten komen gefabriceerd voor. Verzoeker toont niet aan in Gambia bij vrouwenbesnijdenis betrokken te zijn. In zoverre dit wel het geval is, toont hij niet aan dat een gerechtelijke vervolging voor de zware fysieke vermindering van vrouwen -wat overigens in België ook strafbaar is- het gemeenrechtelijke karakter van het misdrijf overschrijdt. Verzoeker toont evenmin aan dat hij als Fullah dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn etnie.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verzoekschrift stelt *“Verzoeker heeft een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd bij terugleiding naar zijn land van herkomst en dus ook een gegronde vrees dat hij zal veroordeeld worden zonder eerlijk proces en bovendien zal gefolterd/mishandeld worden tijdens zijn detentie.”*

4.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Wat het rapport van Amnesty International aangaande de gevangenen in Gambia betreft, merkt de Raad op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeker gaat voorbij aan de essentie van zijn asielaanvraag namelijk dat hij betrokken was of kon zijn bij vrouwenbesnijdenis en maakt daarbij niet aannemelijk dat vrouwenbesnijdenis strafrechtelijk vervolgd wordt in Gambia. De mogelijke gevolgen hiervan, waaronder gevangenisstraf, kunnen dan ook niet overtuigen.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK